

Arrest

nr. 282 757 van 9 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. PAQUOT verschijnt voor verzoeker, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 3 maart 2021 België binnen met een identiteitskaart en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 26 augustus 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 29 augustus 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse soennitische Arabier te zijn, geboren op 2 maart 1970 in Mosul (Ninewa, Centraal-Irak). U ging tot het vijfde leerjaar naar school en ging daarna aan het werk als mecanicien. U handelde later in tweedehandswagens alsook was u elektriciteitsleverancier. In 2002 trouwde u met Al S(...) M(...) in Mosul. Jullie hebben zes kinderen samen: D(...), W(...), H(...), N(...), A(...) en B(...). Jullie verlieten Irak in augustus 2014 toen Daesh de regio innam. Jullie vluchtten illegaal via Turkije naar Europa en vroegen internationale bescherming. Jullie kregen de subsidiaire beschermingsstatus en verbleven vervolgens tot september 2019 in Wenen (Oostenrijk). Wanneer Daesh verdreven en de regio bevrijd was, besloten jullie, met de hulp van Caritas, vrijwillig terug te keren naar Irak. Jullie vestigden zich opnieuw in Mosul.

Rond augustus 2020 vroeg de zoon van uw broer S(...), i.c. A(...) – na uw terugkeer uit Oostenrijk stelde u vast dat hij zich ondertussen aangesloten had bij Al Hashed al Shaabi - de hand van uw dochter D(...). U weigerde het aanzoek. Hij, vergezeld van zijn moeder, kwam meerdere keren langs bij jullie thuis om zijn wil door te drukken. U bleef dit verzoek weigeren, dit omwille van het feit dat D(...) heel jong was en omdat D(...) dit simpelweg niet wou. In december 2020 kwam A(...) nogmaals naar jullie huis om D(...) haar hand te vragen. Deze keer werd hij agressief, vernielde hij jullie meubels en gooide hij spullen door het venster. Na deze barbaarse actie belde u hopeloos naar uw oom A(...), een man die veel respect heeft binnen de familie. Hij zei dat hij zijn best zou doen om te zoeken naar een oplossing. U diende vervolgens, rond 20 december, langs te gaan bij A(...), samen met S(...). Na onderhandelen kwamen jullie tot de compromis dat D(...) niet zou moeten trouwen met A(...). In de plaats hiervan zou u wel moeten instaan voor alle kosten van het toekomstig huwelijk van A(...), met wie hij ook zou trouwen. U ging akkoord.

Toen u na deze afspraak naar huis reed, deed uw zoon H(...) de garagepoort open. Op het moment dat u uw woning wilde binnengaan, werd u onder vuur genomen. Onbekende gemaskerde mannen probeerden u dood te schieten. Wanneer zij geen kogels meer hadden dropen ze af. U was zo in shock dat u niet heeft kunnen kijken wie de schutters waren. Uw zoontje H(...) had wel de auto van A(...) herkend. U besloot dat dit de druppel was en besliste met uw gezin te vertrekken. Echter, die nacht stonden er onbekenden – ze verplaatsten zich in wagens met zwaailichten - voor uw deur. Wanneer u ging kijken, werd u opgepakt. Het bleek om leden van Al Hashed Al Shaabi te gaan. U werd ontvoerd naar een onbekende locatie. Zij betichtten u van het beledigen van hun religieuze symbolen. U werd afgeranseld en verkracht. Wanneer u eindelijk de tijd kreeg om iets te zeggen verklaarde u helemaal niets gedaan te hebben. U vertelde hen over de vraag van A(...) om uw dochter uit te huwelijken en benadrukte dat dit het enige probleem in uw leven was, waarop zij u vrijlieten. U gelooft dat A(...), als lid van Al Hashed al Shaabi, achter beide voornoemde gebeurtenissen zit.

De dag na uw vrijlating verliet u, samen met uw hele gezin, Mosul opnieuw. Jullie trokken naar Dohuk (Noord-Irak) waar u zich liet verzorgen aan uw verwondingen. U had vanuit Dohuk nog telefonisch contact met uw buur en verkocht er ondertussen ook uw wagen. Jullie gingen vervolgens illegaal verder naar Turkije. Daar verblijft uw gezin tot op heden. In februari 2021 kreeg u voor het eerst telefoon van het thuisfront, namelijk van uw zus H(...). Zij had gehoord dat A(...) had aangegeven dat hij u ook in Turkije zou vinden. Enkele dagen later bent u door onbekenden in elkaar geslagen in Turkije. U ging hiervoor naar het ziekenhuis en deed aangifte van deze aanval. Ook hier veronderstelt u dat er een link is met A(...).

U verliet na een maand Turkije en reisde alleen verder naar Europa. Uw gezin bleef in Turkije en verblijft er tot op heden. Zelf reisde u via een smokkelaar, aan wie u uw paspoort diende af te geven, verder naar België. U vroeg internationale bescherming aan in België op 4 maart 2021.

U wilt liever niet terug naar Oostenrijk omdat uw broer D(...) daar zit en u geen zin heeft om te praten over de familiekwestie.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: personaliapagina paspoort (print), uw oude en nieuwe identiteitskaart (kopieën), de nieuwe identiteitskaarten van uw echtgenote en B(...) (kopieën), de identiteitskaarten van uw andere kinderen (kopieën), huwelijksakte (kopie), brief ministerie van onderwijs (kopie), proces-verbaal van het incident in Turkije + ziekenhuisattest (kopieën), foto's schade woning (prints), huurcontracten Turkije (kopieën), medische papieren en een psychologisch attest (kopieën), vliegtuigtickets (kopieën), Belgisch doktersbriefje, dd. 19/01/2022 en medisch attest (kopieën), Rode kruis attest (kopie), diploma dochter (kopie) en een aanvraag hoederrecht kinderen voor vrouw in Turkije (kopie).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en stukken toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat u kampt met psychologische en fysieke problemen (zie CGVS1, p. 15 + psychologisch/medische attest(en) in groene map). In deze attesten wordt aangehaald dat u problemen heeft met uw rechterknie en heup. U bezoekt ook wekelijks een psycholoog in het CARDA. Uit deze attesten valt echter niet af te leiden wat uw symptomen zijn, wel dat u frequent op consultatie gaat. Uit de overige medische attesten blijkt dat u kampt met heuppijn, druk op de borst en een hernia heeft. Verder verklaarde u slaapstoornissen te hebben en last te hebben van nachtmerries (zie CGVS1, p. 15).

Doorheen de gehoren bleek u bij momenten emotioneel te zijn en had u het soms moeilijk om uw verhaal vlot te vertellen (CGVS1, p. 5, p. 15 & p. 18; CGVS2, p. 10 & p. 12). De protection officer toonde begrip voor uw emotionele toestand en informeerde voorts naar uw welzijn (CGVS1, p. 6). U werd gewezen op de mogelijkheid dat u, indien u hieraan nood had, zelf om een pauze kon vragen (CGVS1, p. 2). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd u dit ook aangeboden midden in het gehoor toen u het dermate lastig leek te hebben. U sloeg het voorstel af en het gehoor ging verder zonder problemen (CGVS2, p. 10).

Dat u, omwille van uw psychologische, dan wel fysieke problemen, niet in staat zou geweest zijn deel te nemen aan uw persoonlijke onderhoud, toonde u niet aan. De Commissaris-generaal beschikt evenmin over dergelijke elementen. Uit uw administratief dossier blijkt dat u wel degelijk in staat was, en over voldoende cognitieve capaciteiten beschikte, om op een omstandige manier uw relaas uit de doeken te doen.

Op het einde van de persoonlijke onderhoud werd u bovendien expliciet gevraagd of u alles had kunnen vertellen én werd u gevraagd of u de tolk en de vragen goed verstaan had. U antwoordde telkens affirmatief (CGVS1, p. 30-31; CGVS2, p. 12).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde Irak verlaten te hebben uit vrees voor uw neef A(...). Hij zou meermaals de hand van uw dochter D(...) gevraagd hebben. Iets wat u geweigerd heeft. Er werd uiteindelijk een compromis bereikt met de vader van A(...) en uw oom A(...) waardoor de gedwongen uithuwelijking van uw dochter van de baan was. Als reactie hierop probeerde A(...), als lid van Al Hashed al Shaabi, u te (laten) doden. Na een mislukte moordpoging werd u alsnog ontvoerd en fysiek en seksueel misbruikt door leden van Al Hashed al Shaabi (CGVS1, p. 17-18). U werd na uw vlucht uit Irak ook in Turkije het slachtoffer van een fysieke aanval waar, naar uw mening, A(...) eveneens verantwoordelijk voor was. U vreest tot op heden een terugkeer naar Irak. U haalt voorts nog aan dat uw kinderen in Irak geen normaal leven zullen kunnen leiden (CGVS1, p. 30).

Uit wat hieronder volgt, blijkt echter duidelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas en uw beweerde vrees voor vervolging. U komt doorheen uw verhaal immers niet verder dan het uiten van loutere beweringen, pure veronderstellingen en vage, weinig overtuigende verklaringen die u op geen enkele manier weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs.

Zo bleek vooreerst uw kennis aangaande A(...) zijn functie bij Hashed al Shaabi, nochtans een kernelement van uw relaas, bijzonder vaag. U verklaarde dat hij zich sinds de bevrijding van Daesh aangesloten had bij Al Hashed Al Shaabi, in divisie 30. Meer dan dit kon u er niet over vertellen. Op de vraag welke functie hij precies bekleedde verklaarde u geen idee te hebben (CGVS1, p. 20). Gezien u verklaarde dat A(...) meermaals langskwam om uw dochters hand te vragen, kan toch verondersteld worden dat dit alles op enig moment wel zou tersprake gekomen zijn. Het is bovendien ook wel contradictorisch dat u enerzijds geen idee lijkt te hebben van A(...) zijn precieze functie maar dan wel blijkt te weten dat hij 'zoveel macht' had (zie CGVS1 p. 20). Hoe het bovendien kan dat A(...), op amper 20-jarige leeftijd zoveel macht had, kon u evenmin uitklaren. U herhaalde meermaals dat u op dit moment niet in Irak was dus het niet wist (CGVS1, p. 20). Juist gezien u uit een vrees voor A(...), een, naar u stelt,

machtig figuur binnen al Hashed al Shaabi, Irak opnieuw verliet, kan logischerwijs verondersteld worden dat u hieromtrent toch duidelijke verklaringen zou kunnen afleggen. Dat u op het moment dat hij zich aansloot bij de militie niet in Irak was, kan uw gebrekkige kennis geenszins rechtvaardigen. Zoals gezegd is het niet aannemelijk dat niets van dit alles bij herhaaldelijke aanzoeken zou ter sprake gekomen zijn (zie supra). Bovendien, zoals u verklaarde, had iedereen schrik van A(...) en kozen de meesten uit schrik zijn kant. Dat u dan gewoon elk aanzoek zou geweigerd hebben en u niet zou bevraagd hebben omtrent de specifieke functie van A(...), dit om eventueel een inschatting te maken van de risico's die u zelf liep, zeker gezien 'iedereen schrik had van hem', is weerom niet ernstig. Tot slot, doch niet in het minst, verklaarde u zelf dat u in 2019 terugkeerde naar Irak (zie CGVS 1, p 11). A(...) kwam pas in augustus 2020 een eerste keer de hand van uw dochter vragen. De problemen die u aldus zou gekend hebben met A(...) startten aldus pas vanaf augustus 2020. In het licht hiervan is het weerom niet aannemelijk dat u in de periode voor uw problemen met hem zouden begonnen zijn, via de familie, dan wel anderen, nooit iets zou vernomen hebben over A(...) zijn functie en machtspositie dan wel hoe hij deze had verworven. Zeker gezien jullie een soennitische familie zijn, kan verondersteld worden dat de aansluiting en machtige positie van een familielid bij een sjiiitische militie, toch ter sprake zal gekomen zijn. Dat u bovendien tot op heden ook niet de moeite nam u omtrent deze aspecten te bevragen, dit om een zo duidelijk mogelijk beeld te kunnen schetsen van de problemen en risico's die u mogelijks loopt ingeval van een terugkeer, is eens zo onaannemelijk. U legt daarenboven ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor die A(...) zijn betrokkenheid, laat staan zijn machtige positie, bij al Hashed al Shaabi kan staven.

Waarom A(...) er voorts zo op gebrand was te huwen met uw dochter D(...) – er werden herhaaldelijk aanzoeken gedaan, zo verklaarde u (CGVS 1, 27) – kan u ook niet verklaren. Zij spraken nooit en zagen elkaar ook nooit als hij langskwam (zie CGVS1 p. 27). Op grond waarvan u dan bovendien stelt dat D(...) hem niet kon uitstaan, is ook niet duidelijk. Immers, zoals u zelf verklaarde was A(...) nog een kind toen u eerste keer met uw gezin Irak verliet (CGVS1, p. 28). En uit uw verklaringen blijkt voorts dat ze elkaar nooit spraken of zagen.

Het mag bovendien ook wel ten zeerste verbazen dat u alsook D(...) zomaar herhaaldelijk de aanzoeken durfden/ konden blijven weigeren voor meerdere maanden, dit zonder naar een oplossing te zoeken. Nochtans zou A(...) veelvuldig zijn langs geweest. U verklaarde uitdrukkelijk 'hij kwam elke periode naar ons huis, hij viel ons aan en de laatste keer kwam hij ons huis binnen en vernielde alles. Onze meubels en alles wat er thuis stond.' (zie CGVS 1, p. 18). Pas na de vernieling van jullie inboedel, i.c. december 2020 – 4 maanden nadat de aanzoeken begonnen - nam u contact met uw oom om een oplossing te vinden (zie CGVS 1, p. 18). Dat u, die voorheen al op de hoogte was van de macht van A(...) en het feit dat iedereen schrik van hem had – u zag dit – dan gewoon elk aanzoek zou zijn blijven weigeren én niet eerder naar een oplossing zou hebben gezocht binnen de familie, is toch wel heel opmerkelijk ingeval van een waarachtig relaas. Dat A(...) voorts ook telkens zonder meer zou aanvaard hebben dat zijn aanzoeken werden afgewezen, is, indien uw verklaringen aangaande zijn macht en positie, de waarheid betreffen, eveneens bevreemdend.

Verder kunnen ook vragen worden gesteld bij de chronologie van de feiten die u aanhaalde. Zoals supra reeds aangehaald deed A(...) gedurende meerder maanden aanzoeken. A(...) gedroeg zich dan wel eenmalig agressief en vernielde jullie meubels, verder dan dit ging het echter niet (CGVS1, p. 27). Dat jullie enerzijds in staat waren zijn aanzoeken maandenlang te weigeren is reeds opmerkelijk te noemen maar dat u het ook naliet tijdens deze periode enige oplossing te zoeken voor dit probleem én er voor koos simpelweg thuis te blijven wonen is niet aannemelijk. Zeker gezien het 'machtig' karakter dat u A(...) toedicht (CGVS1, p. 20).

Dat de hele zaak dan uiteindelijke explodeerde en er zich verschillende ernstige feiten voordeden, nét op het moment dat een compromis gesloten werd, ontbeert ook elke logica. U kwam na bemiddeling met uw oom A(...) en de vader van A(...), i.c. S(...), namelijk net voor de incidenten tot een compromis. Zo zou u instaan voor de kosten van het toekomstig huwelijk van A(...). Waarom A(...) u vervolgens, amper anderhalf uur na het sluiten van de compromis, zou willen vermoorden kan u niet verklaren. U komt hier opnieuw niet verder dan het uiten van loutere beweringen en pure veronderstellingen. Zo verklaarde u dat A(...) "waarschijnlijk" niet tevreden was met de uitkomst van deze compromis, "dat kan niet anders", zo stelde u (CGVS1, p. 23). Kan minstens verondersteld worden dat A(...) betrokken werd bij de besprekingen, minstens op de hoogte zou geweest zijn van, en zich akkoord verklaarde met hetgeen werd beslist. Weerom in het licht van uw eigen verklaringen dat iedereen schrik had van A(...) houdt het immers geen steek dat jullie buiten zijn weten om een regeling zouden getroffen hebben en er dan maar van uitgingen dat hij zich hier zou bij neerleggen. Dat A(...), die in de maanden voordien amper actie ondernam tegen jullie herhaaldelijke afwijzingen van de aanzoeken en dan amper anderhalf uur nadat er een

compromis was bereikt bij u thuis zou zijn binnengevallen om u te vermoorden, is onlogisch en bovendien ongeloofwaardig.

Ook bij de 'moordpoging' en uw ontvoering, kunnen de nodige vragen worden gesteld. U stelt dat onbekende gewapende mannen uw woning binnenvielen en u probeerden te doden. U kon ontkomen maar zou later die nacht vanuit uw woning ontvoerd zijn. U bent ervan overtuigd dat A(...) achter beide incidenten zit. Het is vooreerst bevreemdend dat, indien A(...) u effectief wilde vermoorden, u hieraan gewoon kon ontkomen. Nochtans vond de aanval bij u thuis plaats en vluchtte u blijkbaar vanuit de garage gewoon uw woning in. Uw aanvallers dropen vervolgens gewoon af (zie CGVS1, p. 23). U merkte hierbij op 'hun kogels waren misschien op' (zie CGVS1, p. 24). Het mag duidelijk zijn dat, indien uw relaas de waarheid betreft, dit volstrekt geen steek houdt. U nog gevraagd naar de logica achter de werkwijze van uw aanvallers, moet u ook toegeven dat u het niet weet (CGVS1, p. 24).

De waarachtigheid van uw beweringen aangaande de aanval/ aanslag bij u thuis én uw stelling dat dit het werk van A(...) was die u wilde vermoorden, wordt voorts bijkomend onderuit gehaald door de vaststelling dat u vervolgens gewoon thuisbleef. Ook al zou u toen al beslist hebben met uw gezin Irak opnieuw te verlaten, het is geenszins ernstig dat u niet direct de woning zou verlaten hebben. Immers, indien u er op dat moment reeds van overtuigd was dat A(...) u wilde doden, snijdt het geen hout dat u niet zou hebben stilgestaan bij de mogelijkheid dat hij een nieuwe poging zou wagen nadat de eerste poging mislukte.

Dat Hashed al Shaabi die, naar u liet optekenen, in opdracht van A(...), u dan voorts uiteindelijk diezelfde nacht bij thuis te pakken kreeg maar u dan vervolgens gewoon weer vrijliet nadat u vertelde over de problemen die u had met A(...) aangaande het huwelijk van uw dochter, hiermee duidelijk ingaand tegen de wil / eis van A(...) zelf, is ook geenszins ernstig ingeval van een waarachtig relaas. Gezien uw eigen verklaringen over de macht van A(...) en het feit dat iedereen schrik van hem had én rekening houdende met uw beweringen dat A(...) ook achter uw ontvoering zat, houdt het immers totaal geen steek dat A(...) zijn mannen u dan gewoon vrijlieten, toen u hen inlichtte over uw problemen met A(...) temeer daar dit voor hen zelf ook de nodige gevolgen kon hebben. U ook geconfronteerd met dit bizar kon u dit ook niet uitklaren en moest u weerom toegeven het niet te weten (CGVS1, p. 26).

Dat u er na uw vrijlating en bij vertrek bovendien ook voor koos om via checkpoints te rijden, waar Al Hashed Al Shaabi-leden mogelijks de controle hadden én u deze ook probleemloos kon passeren, haalt de waarachtigheid van uw relaas aangaande uw problemen met A(...) en bij uitbreiding Al Hashed al Shaabi weerom verder onderuit (CGVS1, p. 24).

Zoals reeds aangehaald kan u bovendien ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen ter staving van de problemen die u zou hebben gekend. Uw vage verklaringen, loutere veronderstellingen en het gebrek aan concrete aanwijzingen die uw beweerde vrees kunnen ondersteunen, doen de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan, dan ook duidelijk in ernstige mate wankelen.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en beweerde problemen in Irak. Bijgevolg kan evenmin worden aangenomen dat u, na uw vertrek uit Irak in Turkije omwille van uw problemen met en in opdracht van A(...) opnieuw werd aangevallen. U komt ook hier niet verder dan het uiten van loutere beweringen, i.c. dat u door uw zus werd opgebeld met de melding dat A(...) u zou vinden in Turkije en vervolgens een aantal dagen later effectief werd aangevallen (zie CGVS1, p. 9), die u niet weet te staven. Dat u in Turkije het slachtoffer was van een aanval wordt op zich niet betwist. U legde proces-verbaal en medisch verslag van deze aanval neer. In deze documenten valt enkel te lezen hoe u aangevallen bent geweest door twee onbekenden, niets meer en niets minder. Uit de documenten valt op geen enkele manier af te leiden dat u, zoals u beweert, door/ in opdracht van A(...) werd aangevallen en dit omwille van de problemen die u reeds kende met hen in Irak. Waarom u, die thans stelt te weten dat A(...) achter de aanval zat, dit dan niet zo aangaf bij de politie in Turkije, is ook geenszins duidelijk. Bovendien is het ook niet duidelijk hoe A(...) u na uw vertrek uit Irak zo snel zou (terug)gevonden en getraceerd hebben in Turkije. U verklaarde niet te weten of A(...) wist dat u überhaupt in Turkije zat en dat u er zelfs voor gekozen had een huis ver van de Iraakse grenzen te huren (CGVS1, p. 29). Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat het verder ook totaal geen steek houdt dat u, indien u daadwerkelijk in Turkije zou zijn opgespoord en aangevallen door handlangers van A(...), uw vrouw en kinderen – waaronder uw dochter D(...), die de reden is van de problemen met A(...)- tot op heden gewoon in Turkije verblijven. Logischerwijs kan hier verondersteld worden dat u uw familie eveneens in veiligheid zou hebben gebracht. Zij verhuisden dan wel naar een ander appartement, maar verblijven tot op heden in Turkije (CGVS1, p. 5). Gezien u ervan

uitgaat dat A(...) u wist op te sporen, kan niet worden ingezien waarom u er dan van zou uitgaan dat de verhuis van uw gezin naar een ander appartement in Turkije hen dan wel zou behoeden van verdere problemen.

De vaststelling tot slot dat u, die er nochtans van overtuigd bent dat A(...) u tot in Turkije wist te traceren, na uw vertrek ook geen enkele moeite deed u omtrent de actuele stand van zaken en verdere evolutie van uw situatie in Irak te informeren, spreekt ook boekdelen en is volstrekt onaannemelijk ingeval van een waarachtig relaas. Wat er na uw vlucht nog gebeurd is weet u niet, of er nog iets tussen A(...) en A(...) gebeurd is weet u ook niet (CGVS1, p. 25). U verklaarde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud na uw vertrek uit Irak niets meer gehoord te hebben (CGVS2, p. 11). Echter ongerijmd verklaarde u na het vertrek nog telefonisch contact te hebben gehad met uw zus H(...). Uzelf contacteerde niemand meer, zelfs uw oom A(...) – een machtig persoon binnen de familie (zie supra) - niet. Nochtans was hij wel degene die ervoor zorgde dat er een compromis met S(...) gesloten kon worden. Dat u het ook naliet enig contact op te nemen met hem om een stand van zaken te achterhalen is vreemd. U won geen informatie in aangaande uw situatie bij uw familie, maar ook aan uw buurman, met wie u na uw vertrek eveneens nog contact had omwille van uw huis, vroeg u geen verdere informatie (CGVS1, p. 25). Dat u, die nochtans via verschillende personen de mogelijkheid had u te informeren, volledig naliet actuele informatie in te winnen, is niet ernstig (CGVS1, p. 21, p. 25, p. 30). Het CGVS wijst erop dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat u, daar u beweert heden internationale bescherming te behoeven uw neef, zich terdege hieromtrent zou informeren. U gevraagd waarom u na uw vlucht nooit meer contact gezocht heeft met uw familieleden verklaarde u dit niet gedaan te hebben omdat iedereen A(...) zijn kant koos. Hier verder op doorgevraagd bleek niets minder waar. Bleek namelijk dat enkel M(...), als enige van uw acht broers en zussen, aan de kant stond van S(...) (en bij uitbreiding A(...)) (CGVS1, p. 9). Dat u met andere woorden slechts éénmalig contact heeft gehad met H(...) sinds uw vertrek omwille van de partijdigheid van de andere broers en zussen houdt dan ook totaal geen steek. Aangezien blijkt dat enkel M(...) diegene is die aan de kant stond van A(...) en S(...) is het voorts ook eens zo vreemd dat niemand van de familie u ooit gecontacteerd heeft sinds uw vertrek (CGVS1, p. 21). Gezien middels de compromis die werd gesloten met A(...) en S(...) afgesproken was dat u zou instaan voor de financiering van het toekomstig huwelijk van A(...) kan enigszins verwacht worden dat er iets van vragen zouden gesteld worden bij uw plots vertrek uit Irak, ten minste om een financiële afspraak te maken rond deze compromis. Eveneens kan verondersteld worden dat minstens uw familie, die, met uitzondering van M(...), wel uw kant kozen (zie supra), zich er toch van zouden willen vergewissen dat u en uw gezin in veiligheid zijn.

Rekening houdende met al voorgaande bevindingen dient dan ook te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b), kan u worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld. Dit gebied omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de controle over de provincie verdeeld is over verschillende veiligheidsactoren en niet overeenkomt met de officiële grenzen ervan. Zo staan de districten Akre en Sheikhan onder de controle van de Kurdistan Regional Government (KRG), die verder ook de feitelijke controle heeft over delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdaniya. Er is een aanzienlijke fragmentatie onder de aanwezige veiligheidsactoren. Naast de Iraqi Security Forces (ISF), de milities van de Popular Mobilisation Forces (PMF), en de Koerdische peshmerga zijn ook tal van andere lokale, al dan niet onafhankelijk opererende, milities actief die vaak slechts kleine delen van een gebied controleren. De fragmentatie van de veiligheidsactoren en de ontoereikende controle over hen door de centrale overheid kan voor problemen zorgen. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bestaan met opleiding en advies.

In de hele provincie Ninewa vinden veiligheidsincidenten plaats, het merendeel in het district Mosul. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel relatief laag. Burgerslachtoffers vielen voornamelijk bij gerichte moorden en ontploffingen van oude munitie of improvised explosive devices (IED's).

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Ninewa behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak gehad. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de

veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars. ISIS gebruikt de provincie ook als een logistieke hub. In de provincie Ninewa worden er naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van ISIS ook grondoperaties door de PMF en ISF tegen de organisatie uitgevoerd. Omgekeerd voerde ISIS op haar beurt aanvallen uit op de aanwezige veiligheidsactoren en op burgers. Uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers dat bij dergelijke acties valt, beperkt is.

Daarnaast viel de Turkse luchtmacht in de eerste negen maanden van 2021 in de districten Sinjar, Sheikhan en Akre stellingen aan van de Koerdische PKK en de aan hen gelieerde YBS (Eenheden voor de Verdediging van Sinjar), gewapende eenheden van de Yezidi gemeenschap die officieel deel uitmaken van de PMF. Naar aanleiding van de aanvallen van de Turkse strijdkrachten, stationeerden de PMF meer troepen in het district Sinjar. Voor zover de beschikbare informatie hierover gegevens bevat, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, beperkt is.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat ruim 4,9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. Ninewa is in 2021 nog steeds de provincie waar het hoogste aantal IDP's, 256.034 personen, verblijven. Voorts waren er eind september 2021 ruim 1,9 miljoen personen teruggekeerd naar de provincie. Dit komt overeen met 74% van de totale populatie ontheemden. Het gros van deze terugkeerders werd in Mosul geregistreerd. Er zijn echter nog 669.133 personen afkomstig uit Ninewa ontheemd, wat eveneens het grootste aantal is over al de Iraakse provincies heen. De terugkeerratio varieert per district. De aanwezigheid van lokale milities kan in Ninewa een belemmering vormen voor de terugkeer van IDP's. Naast stabiele relocatie elders zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst; een gewijzigde etnisch-religieuze bevolkingssamenstelling; het gebrek aan verzoeningsinitiatieven die potentiële wraakacties dienen op te vangen; en het ontbreken van de nodige documenten worden onder meer aangehaald als redenen om niet terug te keren. In maart 2021 heeft de Iraakse overheid een actieplan gelanceerd om de vluchtelingenkampen te sluiten en de IDP's te helpen met hun terugkeer. In oktober 2020 werd het akkoord van Sinjar ondertekend door de centrale Iraakse overheid en de KRG. Het doel van dit akkoord is om de veiligheid en stabiliteit in de regio te herstellen door de ISF hiervoor verantwoordelijk te maken en andere gewapende groepen (zoals de PKK en PMU) op te roepen de regio te verlaten, en om de terugkeer van de Yezidi te bevorderen.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak *D. et al. v. Roemenië* van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken *J.K. et al. v. Zweden* (zaak nr. 59166/12) en *A.G. v. België* (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Als een uit Ninewa afkomstige Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat uit de voormelde Country Guidance Note blijkt dat ook EASO van oordeel is dat de situatie in de provincie Ninewa niet van dien aard is dat burgers louter door hun aanwezigheid

aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15(c) van de herschikte Kwalificatierichtlijn.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Ninewa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Bijgevolg kan u ook de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten vermogen geen ander licht te werpen op voorgaande.

Kan vooreerst opgemerkt worden dat u van geen enkel document een originele versie voorlegde. Wat betreft uw identiteitsstukken verklaarde u deze achtergelaten te hebben in Turkije. Wat betreft uw paspoort zou u deze afgegeven hebben aan de smokkelaar (CGVS1, p. 16). Wat er ook van zij, de personaliapagina van uw paspoort, de kopieën van uw oude en nieuwe identiteitskaart, de nieuwe identiteitskaart van uzelf, uw echtgenote en B(...), de kopieën van de identiteitskaarten van uw andere kinderen en uw huwelijksakte betreffen louter uw persoonsgegevens en deze van uw gezinsleden alsook uw burgerlijke staat. Deze elementen staan in voorgaande niet ter discussie. Echter, deze stukken spreken zich niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten.

De brief van het ministerie van onderwijs betreft het schoolniveau dat uw kinderen in 2019 hadden in Mosul. De twee huurcontracten in Turkije tonen aan dat u twee appartementen gehuurd hebt in Turkije, niets meer niets minder.

Wat betreft de proces-verbaal en het medisch verslag van de aanval in Turkije dient benadrukt te worden dat hierin enkel te lezen valt dat u in elkaar geslagen werd door onbekenden in Turkije en hier enkele breuken aan overgehouden heeft. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van deze feiten, blijkt uit deze stukken op geen enkele manier wie u aanval en waarom. De voorgelegde stukken kunnen dan ook geenszins weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs dat u in Turkije werd aangevallen in opdracht van A(...) en dit omwille van de problemen die u reeds met hem kende in Irak.

De prints van foto's van vernielingen aan een huis voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas. Immers, wiens huis op de foto's staat afgebeeld, wanneer en onder welke omstandigheden dit huis werd vernield, blijkt geenszins uit de voorgelegde stukken. Ook al zou er zekerheid zijn dat het hier uw eigen huis in Irak betreft, quod non, dan nog toont deze foto niet aan dat het omwille van de door u aangehaalde redenen en de onder de door u geschetste omstandigheden vernield is geweest.

De medische papieren en het psychologisch attest tonen aan dat u in behandeling bent bij een psycholoog in België en dat u problemen heeft aan uw knie en heup, iets wat niet betwist wordt. Het diploma van uw dochter en de aanvraag van hoederrecht in Turkije voor uw echtgenote betreffen tot slot zaken die geen uitstaans hebben met uw relaas en staan volledig los van uw aangehaalde vrees voor vervolging in Irak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet

van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tevens is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Verzoeker haalt artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet aan en betoogt dat er volgens deze bepaling, rekening houdend met verzoekers specifieke profiel, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, doch dat dit *in casu* niet correct is gedaan. De adjunct-commissaris begaat volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout "*door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten*".

Verzoeker vraagt dat hem de vluchtelingenstatus wordt toegekend en merkt vooreerst het volgende op aangaande zijn vermeende kwetsbaarheid:

"Het CGVS erkent dat Meneer AI S(...) bijzondere procedurele noden heeft, gezien de psychologische en medische follow-up die hij momenteel krijgt. Het CGVS erkent ook dat Meneer AI S(...) soms emotioneel is geweest, maar concludeert dat: "(...)" (bestreden beslissing, p. 2)

Het CGVS analyseert vervolgens de vrees van verzoekster en concludeert dat: "(...)" (bestreden beslissing, p. 2)

De beoordeling van het CGVS is helemaal verkeerd.

Ten eerste is zijn bijzondere psychologische kwetsbaarheid op zich een bewijs van het trauma dat hij in Irak en Turkije heeft meegemaakt. Zeggen dat verzoeker "emotioneel" was, is een understatement, aangezien verzoeker tijdens zijn verhoor herhaaldelijk heeft gehuild (CGVS 1, p. 5, 6, 15, 18 en 30; CGVS 2, p. 2, 10 en 12). Meneer AI S(...) hilde zo veel dat uit de notities bijvoorbeeld blijkt dat hij zich verslikte in zijn tranen (CGVS1, p. 18), en dat hij hyperventileerde (CGVS2, p. 12). Tijdens zowel de eerste als de tweede hoorzitting wees zijn advocaat erop dat de toestand van Meneer AI S(...), alleen al door te praten over de gebeurtenissen waarvan hij getuige was geweest, zijn eerlijkheid aantoonde. (CGVS1, p. 30; CGVS2, p. 12). De notities bevatten onvoldoende bewijs van de bijzondere kwetsbaarheid van Meneer AI S(...) die zes maanden in residentiële zorg bij CARDA heeft doorgebracht en sindsdien psychologische sessies volgt.

Ten tweede heeft Meneer AI S(...) zich in de verschillende interviews (zowel bij de DVZ als bij het CGVS) niet één keer tegengesproken en bovendien nauwkeurige, duidelijke en volledige antwoorden gegeven. Bij lezing van de negatieve beslissing blijkt dat het CGVS het relaas van Meneer AI S(...) niet kan geloven, louter op grond van subjectieve overwegingen, elementen die het verbazen, zonder genoeg te nemen met zijn eerlijk en duidelijke relaas. Bij lezing van zijn verklaringen tijdens de twee persoonlijke onderhouds kan uw Raad niet anders dan constateren dat de conclusie van het CGVS onjuist is, omdat het geen rekening houdt met de volledigheid van verzoekers verklaringen.

Ten derde is het onjuist dat het CGVS beweert dat deze verklaringen louter beweringen zijn die door geen enkel bewijs worden gestaafd. Verzoeker heeft psychologische en medische getuigenissen afgelegd, maar ook foto's van zijn in Irak schade woning en de in Turkije ingediende klacht, die eveneens een bundel samenhangende bewijzen vormen en een verhaal ondersteunen dat, het moet worden herhaald, niet de minste tegenstrijdigheid vertoont.

Ook is deze conclusie volledig in strijd met de internationale jurisprudentie. Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens moeten medische attesten die ter staving van een asielaanvraag worden overgelegd, door de asielautoriteiten aan een streng onderzoek worden onderworpen (R.C. t. Zweden, 9 maart 2010 en MO. M. t. Frankrijk, 18 april 2013).

Uit recente rechtspraak van hetzelfde Hof blijkt ook dat, om een medische verklaring af te wijzen, de risicobeoordeling met betrekking tot artikel 3 EVRM niet kan worden beperkt tot het gebrek aan geloofwaardigheid, maar ook alle andere individuele factoren moet omvatten die tezamen het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst vergroten.

In zijn arrest R.J. tegen Frankrijk van 19 september 2013 heeft het EHRM geoordeeld dat: "41. (...) 42. (...)".

In zijn arrest I. tegen Zweden van 5 september 2013 heeft het Hof voorts het volgende geoordeeld: "60. (...)".

Door onvoldoende rekening te houden met de verschillende ingediende documenten, noch met de volledigheid van de antwoorden van verzoeker, en zonder deze naar behoren te onderzoeken, schendt het CGVS artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet."

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing vooreerst motiveert dat verzoekers kennis aangaande de functie van zijn neef A. bij Al-Hashd al-Shaabi (hierna: AHAS) bijzonder vaag is, terwijl het nochtans een kernelement van zijn relaas betreft, laat verzoeker het volgende gelden:

“Om te beginnen wil verzoeker uw Raad erop wijzen dat de problemen met A(...) aanvankelijk te wijten waren aan familie- en privé-omstandigheden. Als neef van verzoeker wilde A(...) met zijn dochter D(...) trouwen en verzoeker dacht dat dit probleem tot de privé-sfeer beperkt zou blijven, totdat A(...) gewelddadig werd (en meubels in zijn huis brak) en vervolgens een aanval en ontvoering tegen hem uitvoerde. Verzoeker moest vluchten omdat A(...) lid is van Hashed Al Shaabi (de personen aan het match in het dorp; CGVS2, p. 8), en voldoende invloed had om verzoeker valselijk te beschuldigen. Meneer Al S(...) kent A(...) dus meer als neef dan als persoon binnen Hashed Al Shaabi.

Bovendien is het verbazingwekkend dat het CGVS erop staat Meneer Al S(...) te vragen wat de functie van A(...) is, terwijl hij rechtstreeks verklaart dat hij dat niet precies weet (CGVS1, p. 20). Verzoeker verklaart dat hij zich bij zijn terugkeer naar Irak in 2019 snel realiseerde dat zijn neef een belangrijke rol had gekregen gezien zijn kleding en zijn auto (CGVS1, p. 20). Verzoeker begrijpt niet waarom de functie van A(...) voor het CGVS zo belangrijk lijkt om te rechtvaardigen dat geen informatie over hem kan worden verstrekt door verzoeker. Verzoeker was ook verbaasd dat het CGVS beweerde dat hij geen informatie over deze persoon kon verstrekken, aangezien het om zijn neef ging. Integendeel, verzoeker had andere informatie over A(...) kunnen verstrekken dan zijn functie, indien hem was gevraagd hem te beschrijven, bijvoorbeeld herinneringen met hem toe te lichten of andere informatie te verstrekken. Nergens tijdens de onderhouds blijkt dat de PO verzoeker uitnodigt om zoveel mogelijk informatie over zijn neef te geven, maar hem alleen opnieuw vraagt of hij zijn functie kent, of dat hij weet hoe hij machtig is geworden, hoewel dit gebeurtenissen zijn die plaatsvonden toen Meneer Al S(...) niet in Irak was (CGVS1, p. 19 en 20).

Ten slotte ziet verzoeker niet in hoe hij bewijs zou kunnen leveren met betrekking tot de positie van A(...), aangezien hij herhaaldelijk verklaart dat hij geen contacten meer heeft in Irak (CGVS1, p. 8 en 21; CGVS2, p. 3).”

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing van oordeel is dat verzoeker niet verklaart waarom zijn neef A. er zo op gebrand was om met zijn dochter D. te huwen en op grond waarvan hij bovendien stelt dat D. hem niet kon uitstaan, repliceert verzoeker als volgt:

“Om te beginnen begrijpt verzoeker niet waarom de PO hem deze vraag niet gewoon heeft gesteld. Toen hij door zijn raadvrouw werd ondervraagd, gaf hij deze lange uitleg: "Het is een kwestie van culturele en familiale context, die de meeste Arabisch landen betreft, met betrekking tot huwelijken tussen neven en nichten. In Irak wordt een meisje met een neef van haar eigen leeftijd automatisch beloofd aan haar neef, tenzij de neef de persoon als zijn zuster beschouwt en haar "ontslaat" van deze huwelijksbelofte. In het geval van D(...), mijn dochter, wilde mijn neef haar niet vrijlaten, hij hield vol, terwijl mijn dochter en ik weigerden. Dus uit wraak drong hij aan en liet haar enige tijd onbeantwoord, haar vernederend. In mijn familie heb ik twee tantes van moederskant die beloofd werden aan hun neef, ze weigerden. De eer van deze neven beroerend, trouwden zij hen met geweld, misbruikten hen en trouwden een ander. Deze tantes heten "M(...)" en "K(...)". Ik wilde niet dat mijn dochter hetzelfde zou overkomen." Deze elementen blijken uit de verklaringen van verzoeker wanneer hij zegt dat dit soort familiehuwelijken in zijn familie al voorkwamen (CGVS1, p. 27 en 28), en dat er zelfs een wetsartikel was dat bepaalde dat wanneer een vrouw door een man werd ontvoerd of verkracht, zij om haar eer te redden met hem moest trouwen (CGVS1, p. 27). Indien hij hierover was ondervraagd, had verzoeker deze culturele praktijken en de daaruit voortvloeiende familiale druk kunnen uitleggen.

Vervolgens verklaart verzoeker dat zijn dochter niet wilde omdat zij toen nog minderjarig was (CGVS1, p. 27). Toen zijn raadvrouw hem hierover opnieuw ondervroeg (wat het CGVS niet deed), verklaarde verzoeker: "Ten eerste hield mijn dochter niet van zijn reputatie. Twee, zijn werkwijze strookt niet met de familiemoraal. Iedereen in de familie praat over zijn rug, maar niet in zijn gezicht omdat ze bang zijn voor represailles. Drie, mijn dochter was minderjarig, en ze gaat naar school, ze studeert, ze wil naar de universiteit, ze wil haar studie afmaken, toen ik er met haar over sprak, zei ze dat ze met niemand wilde trouwen.”

Waar de adjunct-commissaris het in de bestreden beslissing verbazend vindt dat verzoeker de herhaaldelijke verzoeken van zijn neef A. om met zijn dochter D. te trouwen durfde blijven weigeren en niet eerder naar een oplossing zocht binnen de familie, wijst verzoeker op het volgende:

“De CGVS lijkt te vergeten dat A(...) zijn neef was, en dat het feit dat hij machtig was en samenwerkte met de milities in Irak niet noodzakelijk betekende dat hij een bedreiging voor hen vormde. Verzoeker legde uit dat hij het werk van zijn neef bij Hashed Al Shaabi niet waardeerde, maar dat dit niet betekende dat zij problemen hadden. Zo weigerde verzoeker omdat hij als vader het recht had niet in te stemmen met mondelinge verzoeken, zonder bedreigingen of geweld. Het was dan ook logisch dat verzoeker een oplossing probeerde te vinden op het moment dat A(...) gewelddadig werd. Dus zodra A(...) gewelddadig

werd en de meubels kapot maakte, belde verzoeker zijn oom om een oplossing te vinden (CGVS1, p. 26 en 27)."

Wat betreft de chronologie van de gebeurtenissen, die de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing onlogisch en ongeloofwaardig acht, laat verzoeker het volgende gelden:

"Verzoekster ziet niet in waarom het CGVS verrast is door de chronologie. Verzoeker heeft namelijk herhaaldelijk verklaard dat A(...) boos was geworden en verzoekers familie had aangevallen omdat het compromis tegen zijn wil was gesloten. Anders dan het CGVS zegt, wilden S(...) en verzoeker niet achter zijn rug om een compromis sluiten of tegen zijn wil een beslissing nemen, aangezien het voornaamste doel van de ontmoeting tussen S(...), verzoeker en hun oom A(...) was dat verzoeker zou instemmen met het huwelijksaanzoek (CGVS 1, p. 18 en 30). Het doel van de ontmoeting tussen de drie mannen was dus niet om achter de rug van A(...) om een beslissing te nemen, maar om verzoeker ervan te overtuigen ermee in te stemmen dat A(...) D(...) zou trouwen. Geconfronteerd met de weigering van verzoeker moesten zij een andere oplossing vinden die iedereen tevreden kon stellen."

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing geen geloof hecht aan de door verzoeker aangehaalde moordpoging en ontvoering, repliceert verzoeker als volgt:

"Om te beginnen wijst verzoeker erop dat hij in de verschillende gesprekken (interview DVZ; CGVS1, p. 17-26; CGVS 2, 9-12) een gedetailleerd, volledig en volledig gelijkkluidend relaas van deze twee gebeurtenissen heeft gegeven.

Bovendien baseert het CGVS, in plaats van de gebeurtenissen te analyseren zoals verzoeker die heeft ervaren, zijn negatieve beslissing op het feit dat hij niet weet waarom de aanvallers zijn vertrokken zonder hem te doden. Zoals verzoeker verklaart (CGVS1, p. 23), kon hij noch de bedoelingen van A(...) noch die van zijn aanvallers kennen, zodat hij niet begrijpt welk antwoord het CGVS tevreden zou hebben gesteld. Verzoeker kan niet met zekerheid zeggen waarom zij vertrokken, maar nadat hij veel geschied heeft gehoord, heeft hij de indruk dat deze mensen geen kogels meer hadden (CGVS 1, p. 18). In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, heeft zijn neef hem niet echt alleen gelaten, aangezien hij enige tijd later werd ontvoerd.

Ten slotte is het feit dat zij die avond niet zijn vertrokken opnieuw een subjectieve overweging van het CGVS (bestreden beslissing, p. 4), aangezien verzoeker verklaart dat hij van plan was snel te vertrekken. Een reis kan niet worden in een uur georganiseerd. Bovendien werd hij kort daarna ontvoerd, zodat hij niet veel tijd had om te vluchten."

Aangaande zijn vermeende ontvoering merkt verzoeker verder nog het volgende op:

"Ten eerste gaat het CGVS in zijn beslissing volledig voorbij aan het zeer gedetailleerde en uitvoerige relaas van deze ontvoering, dat in alle opzichten vergelijkbaar is tussen de verschillende interviews (CGVS 1, p. 18-19; CGVS 2, p. 9-10). Bovendien maakt Meneer Al S(...) melding van zeer gewelddadige handelingen tegen zijn persoon, marteling en verkrachting. Deze elementen hadden het CGVS moeten aanzetten tot een echte analyse van deze elementen die verzoeker hebben getraumatiseerd.

Ten tweede lijkt de beslissing van het CGVS te suggereren dat A(...) zijn mannen stuurde met de specifieke opdracht verzoeker te doden. Dit is niet wat verzoeker verklaart. Het was geen bevel van A(...), die, zoals het CGVS hem omschreef, zeer machtig was, om rekeningen te vereffenen met Meneer Al S(...). Verzoeker meent veeleer dat A(...), gezien de beschuldigingen van Hashed Al Shaabi's mannen aan zijn adres, valse beschuldigingen heeft geuit ter voorbereiding van zijn dood. Verzoeker verklaart dat de mannen van Hashed Al Shaabi hem ervan beschuldigden een "soenniet, pooier, eerlos" te zijn en negatieve dingen over hen te zeggen (CGVS 1, p. 18, 23; CGVS2, p. 9). Verzoeker legt heel logisch uit dat hij hun heeft uitgelegd dat hij niets negatiefs over Hashed Al Shaabi had gezegd, dat hij niets te maken had met deze verhalen of politiek, maar dat het enige probleem dat hij had een persoonlijk en familiaal probleem met zijn neef was. Dus zei hij dat ze zijn oom moesten roepen, en dat als zijn oom hen het tegenovergestelde vertelde van wat de verzoeker had gezegd, ze hem ter plaatse konden doden (CGVS1, p. 18; CGVS2, p. 9-10)."

Waar de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing verder op wijst dat verzoeker er na zijn vrijlating en bij vertrek voor koos om via checkpoints te rijden waar AHAS-leden mogelijks de controle hadden en hij deze ook probleemloos kon passeren, waardoor de waarachtigheid van zijn relaas verder onderuit wordt gehaald, stelt verzoeker als volgt:

"Ten eerste lijkt het CGVS uit het oog te verliezen dat verzoeker oorspronkelijk geen probleem had met Hashed Al Shaabi zelf, maar enkel met zijn neef. Gezien de korte tijd tussen zijn vrijlating na de ontvoering en zijn vertrek, was het ook onwaarschijnlijk dat leden van Hashed Al Shaabi in dit verband met A(...) hadden kunnen communiceren (en dat A(...) hen zou zeggen hem te arresteren).

Ten tweede verklaart verzoeker enerzijds dat hij geen andere keuze had en niet kon een vliegtuig nemen (CGVS2, p. 24). Anderzijds verklaart hij dat niet alle controleposten onder Hashed Al Shaabi's controle vielen, dat hij 's morgens vroeg vertrok, dat hij niet de hoofdweg nam en dat hij de controleposten vermeed (CGVS1, p. 24; CGVS2, p. 8). Anders dan het CGVS suggereert, was verzoekster dus voorzichtig."

Ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de adjunct-commissaris het niet aannemelijk acht dat verzoeker na zijn vertrek uit Irak in Turkije omwille van problemen met en in opdracht van zijn neef A. opnieuw werd aangevallen, laat verzoeker het volgende gelden:

"Het CGVS betwist niet dat verzoeker in Turkije is aangevallen, maar betwist dat A(...) dit incident heeft veroorzaakt (bestreden beslissing, p. 4).

Om te beginnen maakt verzoeker wel melding van een tamelijk gewelddadige gebeurtenis in Turkije, kort na zijn vlucht uit Irak, zodat hij zich omgekeerd afvraagt welke verklaring het CGVS voor een dergelijke gewelddadige gebeurtenis zou kunnen geven. Weinig mensen worden thuis zonder reden zo aangevallen. Bovendien verwijt het CGVS verzoeker opnieuw dat hij geen bewijs heeft geleverd dat hij logischerwijs niet kon leveren. Verzoeker ziet niet in hoe hij zou kunnen bewijzen dat A(...) de leider van deze gebeurtenis was, behalve met logische en gedetailleerde verklaringen, zoals hij ter terechtzitting heeft gedaan.

Ten slotte is het ongepast dat het CGVS verzoeker verwijt dat zijn familie nog steeds in Turkije verblijft. Ten eerste is het moeilijk om een verhuizing voor een heel gezin te organiseren, het kost geld en zijn vrouw en kinderen zijn daar volkomen hulpeloos. Ten tweede verklaarde verzoeker dat zijn gezin was verhuisd, waaruit bleek dat zij niet langer op de vorige plaats konden wonen. De verzoeker legde ook uit dat hun leven daar moeilijk was en dat zij ondergedoken leven, dat de kinderen niet naar school gaan, dat zij in dit huis als in een gevangenis zitten (CGVS1, p. 5 en 30; CGVS2, p. 2)."

Wat betreft tot slot de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker na zijn vertrek geen enkele moeite deed zich omtrent de actuele stand van zaken en verdere evolutie van zijn situatie in Irak te informeren, hetgeen de adjunct-commissaris volstrekt onaannemelijk acht in geval van een waarachtig relaas, zet verzoeker het volgende uiteen:

"Het is moeilijk te begrijpen waarom het CGVS in zoveel zinnen het argument ontwikkelt dat Meneer Al S(...) geen nieuws heeft opgenomen van de verschillende mensen die nog in Irak wonen, terwijl Meneer Al S(...) vanaf het begin van het onderhoud en herhaaldelijk uitlegt dat hij geen contact meer heeft met mensen in Irak omdat hij dit alles achter zich wil laten (CGVS1, p. 8, 9, 10, 21; CGVS2, p. 3). Hij legt ook uit dat zijn familieleden niet in opstand komen of A(...) confronteren uit angst voor represailles. Verzoeker ziet niet in waarom hij het risico zou lopen nieuws te vragen in Irak, of contact op te nemen en aldus zijn verblijfplaats bekend te maken, terwijl hij zowel in Irak als in Turkije gewelddadige en traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt. Bovendien had hij, toen hij nog contact had met zijn zus (en alleen met haar), in Turkije een gewelddadige aanval ondergaan - een aanval die het CGVS niet betwist. Verzoeker ziet dan ook geen reden om opnieuw te proberen contact op te nemen met iemand die de verbinding met A(...) zou kunnen leggen."

In subsidiaire orde vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat uit beschikbare informatie blijkt dat hij een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie "de begrippen van internationaal of binnenlands gewapend conflict" (sic) in het arrest *Diakité* omschrijft als "een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden" (HvJ 3 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, para. 28).

Verzoeker wijst er verder op dat de adjunct-commissaris zelf erkent dat de situatie in Ninewa onstabiel, complex, problematisch en ernstig is, met name in Mosoel, en dat er willekeurig geweld is in Ninewa. Hij citeert in dit verband uit het rapport "Country Guidance: Iraq" van EUAA van juni 2022 (p. 211 en 212). Hij hekelt verder dat de adjunct-commissaris, ondanks deze zeer problematische situatie, aangeeft dat moet worden nagegaan of hij zich kan beroepen op persoonlijke omstandigheden, maar dit punt niet onderzoekt. Hij citeert de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing en vervolgt dat, zelfs indien de adjunct-commissaris van oordeel is dat zijn persoonlijke vrees niet is aangetoond, hij niet kan nalaten na te gaan of er geen andere persoonlijke omstandigheden zijn die het risico dat hij door geweld wordt getroffen verhogen. Hij wijst erop dat in voormeld rapport van EUAA melding wordt gemaakt van "religieuze spanningen en gerichtheid op soennieten in Ninewa" (p. 119) en dat andere rapporten in dezelfde richting wijzen, ter staving waarvan hij citeert uit de bij het verzoekschrift gevoegde uittreksels

uit "2021 Country Reports on Human Rights Practices: Iraq" van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken van 12 april 2022 (stuk 3). Verzoeker meent dat hij als soenniet waarschijnlijk meer getroffen zal worden door het geweld.

2.1.2. Als bijlage bij het verzoekschrift worden uittreksels uit het rapport "2021 Country Reports on Human Rights Practices: Iraq" van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken van 12 april 2022 als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 3).

2.2. Nieuwe elementen

Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij een document voegt dat betrekking heeft op een artikel van het Iraaks strafwetboek waarnaar hij verwees tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) (stuk 1).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling *in casu* geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit Mosoel, Irak en zijn regio en land van herkomst in augustus 2014 te hebben verlaten nadat Islamitische Staat (hierna: IS) zijn regio had ingenomen. Hij kwam naar Europa en verzocht om internationale bescherming in Oostenrijk, dat hem op 25 februari 2015 de subsidiaire beschermingsstatus toekende. Verzoeker besloot om in september 2019 vrijwillig terug te keren naar Mosoel, nadat IS er verdreven was, waarop zijn subsidiaire beschermingsstatus in Oostenrijk op 5 november 2019 werd ingetrokken. Verzoeker verklaart zijn land en regio van herkomst opnieuw te hebben verlaten eind december 2020 naar aanleiding van problemen met zijn neef A., de zoon van zijn broer S., die zich inmiddels bij AHAS zou hebben aangesloten en vanaf augustus 2020 herhaaldelijk om de hand van verzoekers dochter D. zijn komen vragen. Verzoeker zou deze aanvragen telkens geweigerd hebben omdat zijn dochter nog minderjarig was en zij dit zelf niet wou. In december 2020 zou verzoekers neef A. agressief geworden zijn toen hij wederom om de hand van D. kwam vragen en daarbij verzoekers meubilair hebben vernield. Hierop zou verzoeker zijn oom A. als hoofd van de familie gecontacteerd hebben en die zou verzoeker en zijn broer S. bij hem thuis hebben uitgenodigd om samen tot een oplossing te komen. Nadat verzoekers oom en broer hem eerst tevergeefs probeerden te overhalen zijn dochter D. met zijn neef A. te laten trouwen, zouden zij tot het compromis zijn gekomen dat D. niet met A. moest trouwen maar dat verzoeker wel zou instaan voor de kosten van het toekomstig huwelijk van A. met iemand anders. Toen verzoeker na deze afspraak te hebben gemaakt thuishkwam, zou hij daar onder vuur genomen zijn door een aantal onbekende en gemaskerde mannen die volgens verzoekers zoon H. met de wagen van verzoekers neef A. zouden zijn geweest. Nadat deze mannen weer vertrokken waren, zou verzoeker besloten hebben met zijn gezin te vertrekken maar diezelfde nacht nog zou hij thuis zijn opgepakt door leden van AHAS, die hem geblinddoekt naar een hem onbekend plaats zouden hebben gebracht en hem daar zouden hebben afgeranseld en beledigd alsook verkracht. De AHAS-leden zouden verzoeker gevisieerd hebben omdat hij een soenniet is en hun religieuze symbolen zou hebben beledigd. Verzoeker zou weer zijn vrijgelaten nadat hij de AHAS-leden ervan zou hebben kunnen overtuigen dat hij met hen geen problemen had en dat hij enkel een probleem had met zijn neef omdat die de hand van zijn dochter vroeg en hij dit weigerde. Volgens verzoeker zat zijn neef A. als lid van AHAS achter zowel het schietincident als de ontvoering. De dag na zijn vrijlating zou verzoeker Mosoel opnieuw verlaten hebben samen met zijn gezin en zouden zij naar Dohuk in Noord-Irak zijn gevlucht, van waaruit zij tien dagen later zouden zijn verder gereisd naar Turkije. In Turkije zou verzoeker in februari 2021 telefoon gekregen hebben van zijn zus H., die hem wist te melden dat verzoekers neef A. verklaard had dat hij verzoeker

gelijk waar zou vinden en doden en met zijn dochter D. zou trouwen. Vier dagen na dit telefoontje zou verzoeker op straat in Turkije door onbekenden in elkaar zijn geslagen en daarbij zou ook zijn zoon W. in de klappen hebben gedeeld. Verzoeker stelt te vermoeden dat zijn neef A. ook achter deze aanval zit. Verzoeker zou vervolgens Turkije verlaten hebben en alleen naar Europa zijn gereisd. De rest van zijn gezin zou tot op heden in Turkije verblijven. Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen dat hij zal worden gedood door zijn neef A.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker tijdens de administratieve procedure fotokopieën van volgende documenten neergelegd: de eerste pagina van zijn paspoort, zijn oude identiteitskaart, zijn nieuwe identiteitskaart en de nieuwe identiteitskaarten van zijn vrouw en zoon B., de identiteitskaarten van zijn andere kinderen, zijn huwelijksakte, een brief van het Iraaks ministerie van Onderwijs, medische papieren en een proces-verbaal uit Turkije, twee huurcontracten uit Turkije, foto's van een beschadigd huis, medische en psychologische attesten, een attest van een burgerschapstraining, een boarding pass, een diploma op naam van verzoekers dochter D. en bijhorende legalisatie, een volmacht met betrekking tot het hoederecht over verzoekers kinderen in Turkije, en medische documenten (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Documenten').

De personaliapagina van verzoekers paspoort, zijn oude en nieuwe identiteitskaart, de identiteitskaarten van zijn vrouw en kinderen en verzoekers huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens van verzoeker en zijn gezinsleden die *in casu* niet worden betwist maar geen betrekking hebben op de feiten die verzoeker in zijn land van herkomst zou hebben meegemaakt en op grond waarvan hij thans om internationale bescherming verzoekt.

De brief van het Iraaks ministerie van Onderwijs betreft het schoolniveau dat verzoekers kinderen in 2019 hadden in Mosoel (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022, p. 14) en houdt geen verband met de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten en vrees.

De medische papieren en het proces-verbaal uit Turkije kunnen hoogstens staven dat verzoeker in Turkije in een ziekenhuis werd verzorgd aan verwondingen aan zijn neus die hem zouden zijn toegebracht door onbekenden en dat hij naar aanleiding van dit incident klacht heeft ingediend op het politiekantoor (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022, p. 5, 14). Enige link tussen deze feiten en de voorgehouden problemen met zijn neef A. in Irak waardoor verzoeker zijn land van herkomst zou hebben verlaten wordt hiermee niet aangetoond. Wat dit betreft blijkt verzoeker zich immers slechts te baseren op het feit dat hij in Turkije met niemand problemen had en dat het incident vier dagen na het telefoontje van zijn zus voorviel (*Ibid.*, p. 28-29). Verzoeker legt geen stukken neer waaruit blijkt dat zijn verklaringen afgelegd op het politiekantoor werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde Turkse instanties, en dat de identiteit van verzoekers belagers of hun link met zijn neef A. kon worden bevestigd. Voormelde medische stukken en proces-verbaal kunnen dan ook niet worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs dat verzoeker in Turkije werd aangevallen in opdracht van zijn neef A. en dit omwille van de problemen die hij reeds met hem zou hebben gekend in Irak.

De Turkse huurcontracten kunnen aantonen dat verzoeker en zijn vrouw twee appartementen hebben gehuurd in Turkije maar hebben geen betrekking op de door verzoeker ingeroepen feiten en vrees (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022, p. 14).

Uit de foto's van een beschadigd huis kan op zich niet blijken om wiens huis het gaat, noch wanneer, in welke omstandigheden en door toedoen van wie of wat de zichtbare vernielingen zijn ontstaan. Deze foto's vormen aldus geen begin van bewijs dat verzoeker thuis door zijn neef A. werd aangevallen omdat hij weigerde zijn dochter met A. te laten trouwen en dat A. daarbij de inboedel vernielde (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022, p. 14).

De medische en psychologische attesten kunnen staven dat verzoeker van mei 2021 tot november 2021 residentiële psychologische zorgen ontvangen heeft in het Centre d'Accompagnement Rapproché pour Demandeurs d'Asile (CARDA) van het Rode Kruis België en dat hij sindsdien, minstens tot 23 juni 2022, ambulant wordt opgevolgd, alsook dat hij pijn heeft of gehad heeft aan zijn linkerknie en -heup en zijn borst en een hernia/liesbreuk heeft. Waar verzoeker blijkens het attest van 11 juni 2021 aan de behandelend arts verklaard heeft dat de pijn aan zijn linkerheup en -knie te wijten is aan slagen die met de kolf van een geweer werden toegediend in Irak, blijkt niet dat dit in dit of een ander attest effectief wordt bestatigd. Uit het neergelegde doktersbriefje van 27 juni 2022 blijkt ook geenszins dat de liesbreuk die bij

verzoeker zou zijn vastgesteld het gevolg is van de foltering die hij in Irak zou hebben ondergaan, noch dat dit probleem erger zou zijn geworden door de psychische druk die hij zou ervaren (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 5 juli 2022, p. 12). Een medisch attest vormt hoe dan ook geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Uit de neergelegde attesten van het CARDA kan bovendien niets worden afgeleid omtrent de aard of de oorzaak van de psychische problemen waarvoor verzoeker in behandeling is.

De boarding pass staft dat verzoeker op 6 september 2019 van Wenen naar Erbil is gevlogen, maar kan geen licht werpen op de feiten en omstandigheden die geleid hebben tot het vertrek uit zijn land van herkomst eind 2020. Dit geldt tevens voor het diploma van verzoekers dochter D. en de bijhorende legalisatie, die betrekking hebben op het onderwijs dat zij in Oostenrijk heeft genoten, alsook voor het attest van een burgerschapstraining die verzoeker van 4 mei 2021 tot 27 mei 2021 in België heeft gevolgd.

De volmacht waarin verzoeker zijn echtgenote het hoederecht over de kinderen verleent, tot slot, betreft een eenzijdige rechtshandeling die geen uitstaans heeft met de feiten en vrees waarop verzoeker zijn beschermingsaanvraag stoelt en toont hieromtrent niets aan.

Wat betreft het geheel van de tijdens de administratieve procedure neergelegde stukken, merkt de Raad nog op dat verzoeker geen originele stukken maar fotokopieën heeft neergelegd. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (*cf.* RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde landeninformatie beschrijft de algemene situatie inzake mensenrechten in Irak en heeft geen betrekking op verzoekers persoon of de persoonlijke vervolgingsfeiten die hij aanhaalt. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker hiernaar slechts verwijst in het kader van de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden die het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst verhogen, kunnen op basis van deze algemene informatie de door verzoeker voorgehouden feiten niet zonder meer worden aangenomen (verzoekschrift, p. 12-13 en stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift).

Ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming legt verzoeker ter terechtzitting nog een uittreksel uit het Iraaks strafwetboek neer betreffende een artikel waarnaar hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft verwezen. Deze bepaling van algemene strekking heeft geen betrekking op verzoekers persoon of zijn relaas en is derhalve niet dienstig ter staving van de door hem aangehaalde persoonlijke feiten en vrees.

Wanneer, zoals *in casu*, de door de verzoeker om internationale bescherming neergelegde documenten niet volstaan om de relevante elementen van zijn vluchtrelaas zonder meer geloofwaardig te bevinden, dient te worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen dient de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast te stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn beweerdde problemen en vrees in Irak.

Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekers kennis aangaande zijn neef A. en diens functie bij AHAS, nochtans een kernelement van zijn relaas, bijzonder vaag is, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

“U verklaarde dat hij zich sinds de bevrijding van Daesh aangesloten had bij Al Hashed Al Shaabi, in divisie 30. Meer dan dit kon u er niet over vertellen. Op de vraag welke functie hij precies bekleedde

verklaarde u geen idee te hebben (CGVS1, p. 20). Gezien u verklaarde dat A(...) meermaals langskwam om uw dochters hand te vragen, kan toch verondersteld worden dat dit alles op enig moment wel zou tersprake gekomen zijn. Het is bovendien ook wel contradictorisch dat u enerzijds geen idee lijkt te hebben van A(...) zijn precieze functie maar dan wel blijkt te weten dat hij 'zoveel macht' had (zie CGVS1 p. 20). Hoe het bovendien kan dat A(...), op amper 20-jarige leeftijd zoveel macht had, kon u evenmin uitklaren. U herhaalde meermaals dat u op dit moment niet in Irak was dus het niet wist (CGVS1, p. 20). Juist gezien u uit een vrees voor A(...), een, naar u stelt, machtig figuur binnen al Hashed al Shaabi, Irak opnieuw verliet, kan logischerwijs verondersteld worden dat u hieromtrent toch duidelijke verklaringen zou kunnen afleggen. Dat u op het moment dat hij zich aansloot bij de militie niet in Irak was, kan uw gebrekkige kennis geenszins rechtvaardigen. Zoals gezegd is het niet aannemelijk dat niets van dit alles bij herhaaldelijke aanzoeken zou ter sprake gekomen zijn (zie supra). Bovendien, zoals u verklaarde, had iedereen schrik van A(...) en kozen de meesten uit schrik zijn kant. Dat u dan gewoon elk aanzoek zou geweigerd hebben en u niet zou bevroegd hebben omtrent de specifieke functie van A(...), dit om eventueel een inschatting te maken van de risico's die u zelf liep, zeker gezien 'iedereen schrik had van hem', is weerom niet ernstig. Tot slot, doch niet in het minst, verklaarde u zelf dat u in 2019 terugkeerde naar Irak (zie CGVS 1, p 11). A(...) kwam pas in augustus 2020 een eerste keer de hand van uw dochter vragen. De problemen die u aldus zou gekend hebben met A(...) startten aldus pas vanaf augustus 2020. In het licht hiervan is het weerom niet aannemelijk dat u in de periode voor uw problemen met hem zouden begonnen zijn, via de familie, dan wel anderen, nooit iets zou vernomen hebben over A(...) zijn functie en machtspositie dan wel hoe hij deze had verworven. Zeker gezien jullie een soennitische familie zijn, kan verondersteld worden dat de aansluiting en machtige positie van een familielid bij een sjiiitische militie, toch ter sprake zal gekomen zijn. Dat u bovendien tot op heden ook niet de moeite nam u omtrent deze aspecten te bevragen, dit om een zo duidelijk mogelijk beeld te kunnen schetsen van de problemen en risico's die u mogelijks loopt ingeval van een terugkeer, is eens zo onaannemelijk. U legt daarenboven ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor die A(...) zijn betrokkenheid, laat staan zijn machtige positie, bij al Hashed al Shaabi kan staven."

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de problemen met zijn neef A. aanvankelijk te wijten waren aan familie- en privéomstandigheden, weerlegt hij niet dat de problemen volgens hem konden escaleren omdat A. zoveel macht had als lid van AHAS en niemand tegen hem durfde in te gaan. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift zelf aan dat hij diende te vluchten omdat A. lid is van AHAS, de personen die aan de macht waren in zijn dorp, en voldoende invloed had om hem valselijk te beschuldigen. Dat verzoeker A. meer als neef kent dan als persoon binnen AHAS, doet niets af aan de verwachting dat hij beter op de hoogte is van diens precieze functie bij AHAS en de wijze waarop hij deze functie heeft kunnen verwerven. Verzoekers argument als zou hij andere informatie over zijn neef hebben kunnen verstrekken, indien hem daar tijdens zijn persoonlijke onderhouds naar zou zijn gevraagd, kan het feit dat hij in gebreke is gebleven de voorgehouden functie en macht van zijn neef binnen AHAS *in concreto* aannemelijk te maken middels duidelijke en gedetailleerde verklaringen en bewijskrachtige documenten niet verhullen of verschonen. Door er in zijn verzoekschrift opnieuw op te wijzen dat hij niet in Irak was toen zijn neef A. toetrad tot AHAS, weerlegt verzoeker niet dat hij tot op heden geen pogingen blijkt te hebben ondernomen om zich omtrent dit belangrijke element van zijn relaas terdege te informeren of ter staving hiervan relevante en bewijskrachtige bewijzen te bekomen. Waar verzoeker nog aangeeft niet in te zien hoe hij bewijs zou kunnen leveren met betrekking tot de positie van A., aangezien hij herhaaldelijk verklaard heeft dat hij geen contacten meer heeft in Irak, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij sinds zijn vertrek eind 2020 met niemand van zijn familie in Irak, behalve zijn zus H., nog contact heeft gehad, zoals *infra* wordt uiteengezet.

De adjunct-commissaris overweegt in de bestreden beslissing verder op goede gronden als volgt: "Het mag bovendien ook wel ten zeerste verbazen dat u alsook D(...) zomaar herhaaldelijk de aanzoeken durfden/ konden blijven weigeren voor meerdere maanden, dit zonder naar een oplossing te zoeken. Nochtans zou A(...) veelvuldig zijn langs geweest. U verklaarde uitdrukkelijk 'hij kwam elke periode naar ons huis, hij viel ons aan en de laatste keer kwam hij ons huis binnen en vernielde alles. Onze meubels en alles wat er thuis stond.' (zie CGVS 1, p. 18). Pas na de vernieling van jullie inboedel, i.c. december 2020 – 4 maanden nadat de aanzoeken begonnen - nam u contact met uw oom om een oplossing te vinden (zie CGVS 1, p. 18). Dat u, die voorheen al op de hoogte was van de macht van A(...) en het feit dat iedereen schrik van hem had – u zag dit – dan gewoon elk aanzoek zou zijn blijven weigeren én niet eerder naar een oplossing zou hebben gezocht binnen de familie, is toch wel heel opmerkelijk ingeval van een waarachtig relaas. Dat A(...) voorts ook telkens zonder meer zou aanvaard hebben dat zijn aanzoeken werden afgewezen, is, indien uw verklaringen aangaande zijn macht en positie, de waarheid betreffen, eveneens bevreemdend."

De argumentatie in het verzoekschrift “dat A(...) zijn neef was, en dat het feit dat hij machtig was en samenwerkte met de militie in Irak niet noodzakelijk betekende dat hij een bedreiging voor hen vormde” en dat verzoeker weigerde “omdat hij als vader het recht had niet in te stemmen met mondelinge verzoeken, zonder bedreigingen of geweld” kan niet op afdoende wijze verklaren dat verzoeker, die verklaart zich bewust te zijn geweest van de macht en invloed van zijn neef, diens aanzoeken gedurende meerdere maanden keer op keer afwijst en pas een oplossing zoekt wanneer de situatie escaleert en zijn neef gewelddadig wordt. Daar de eenvoudige afwijzing van diens herhaalde aanzoeken klaarblijkelijk niet volstond om zijn neef op andere gedachten te brengen en hij de familie herhaaldelijk lastigviel, kan worden verwacht dat verzoeker al eerder een beroep zou hebben gedaan op de bemiddelende rol van zijn oom A. Verzoeker kon er gelet op de (vermeend) machtige positie van zijn neef redelijkerwijs ook niet zomaar vanuit gaan dat de last die zijn neef hem en zijn gezin bezorgde beperkt zou blijven tot verbale druk (AD, stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022, p. 26-27).

Wat betreft de chronologie van de voorgehouden feiten, wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing vervolgens terecht op het volgende:

“Zoals supra reeds aangehaald deed A(...) gedurende meerder maanden aanzoeken. A(...) gedroeg zich dan wel eenmalig agressief en vernielde jullie meubels, verder dan dit ging het echter niet (CGVS1, p. 27). Dat jullie enerzijds in staat waren zijn aanzoeken maandenlang te weigeren is reeds opmerkelijk te noemen maar dat u het ook naliet tijdens deze periode enige oplossing te zoeken voor dit probleem én er voor koos simpelweg thuis te blijven wonen is niet aannemelijk. Zeker gezien het ‘machtig’ karakter dat u A(...) toedicht (CGVS1, p. 20).

Dat de hele zaak dan uiteindelijk explodeerde en er zich verschillende ernstige feiten voordeden, nét op het moment dat een compromis gesloten werd, ontbeert ook elke logica. U kwam na bemiddeling met uw oom A(...) en de vader van A(...), i.c. S(...), namelijk net voor de incidenten tot een compromis. Zo zou u instaan voor de kosten van het toekomstig huwelijk van A(...). Waarom A(...) u vervolgens, amper anderhalf uur na het sluiten van de compromis, zou willen vermoorden kan u niet verklaren. U komt hier opnieuw niet verder dan het uiten van loutere beweringen en pure veronderstellingen. Zo verklaarde u dat A(...) “waarschijnlijk” niet tevreden was met de uitkomst van deze compromis, “dat kan niet anders”, zo stelde u (CGVS1, p. 23). Kan minstens verondersteld worden dat A(...) betrokken werd bij de besprekingen, minstens op de hoogte zou geweest zijn van, en zich akkoord verklaarde met hetgeen werd beslist. Weerom in het licht van uw eigen verklaringen dat iedereen schrik had van A(...) houdt het immers geen steek dat jullie buiten zijn weten om een regeling zouden getroffen hebben en er dan maar van uitgingen dat hij zich hier zou bij neerleggen. Dat A(...), die in de maanden voordien amper actie ondernam tegen jullie herhaaldelijke afwijzingen van de aanzoeken en dan amper anderhalf uur nadat er een compromis was bereikt bij u thuis zou zijn binnengevallen om u te vermoorden, is onlogisch en bovendien ongeloofwaardig.”

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, blijkt nergens uit de notities van zijn persoonlijke onderhoud dat hij “herhaaldelijk verklaard [heeft] dat A(...) boos was geworden en verzoekers familie had aangevallen omdat het compromis tegen zijn wil was gesloten”. Zoals ook terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissing, kwam verzoeker wat betreft de reden waarom zijn neef A. hem amper anderhalf uur na het sluiten van de compromis zou willen vermoorden tijdens zijn persoonlijke onderhoud niet verder dan het uiten van loutere beweringen en pure veronderstellingen en verklaarde hij dat het niet anders kan dan dat zijn neef de compromis niet goed vond (AD, stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022, p. 23). Dienaangaande merkt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht op dat kan worden verondersteld dat verzoekers neef betrokken was bij de besprekingen, minstens dat hij zich akkoord zou hebben verklaard met hetgeen werd beslist. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat het doel van de ontmoeting met zijn oom A. en zijn broer S. niet was om achter de rug van zijn neef A. een compromis te sluiten of tegen diens wil een beslissing te nemen, maar wel om verzoeker te overhalen in te stemmen met een huwelijk tussen zijn neef A. en zijn dochter D., weerlegt noch ontkracht hij deze pertinente overweging. Verzoeker voegt hier immers zelf aan toe dat zij, geconfronteerd met zijn weigering, een andere oplossing moesten vinden “die iedereen tevreden kon stellen”, hetgeen impliceert dat ook zijn neef A. zich daarin zou kunnen vinden. De blote bewering dat zijn neef A. boos geworden was omdat het compromis tegen zijn wil gesloten was, is hiermee flagrant in tegenspraak en kan dan ook niet weerhouden worden als verklaring voor de door verzoeker geschetste gang van zaken.

Wat betreft de moordpoging en daaropvolgende ontvoering waarvan verzoeker het slachtoffer zou zijn geworden, motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“U stelt dat onbekende gewapende mannen uw woning binnenvielen en u probeerden te doden. U kon ontkomen maar zou later die nacht vanuit uw woning ontvoerd zijn. U bent ervan overtuigd dat A(...)

achter beide incidenten zit. Het is vooreerst bevreemdend dat, indien A(...) u effectief wilde vermoorden, u hieraan gewoon kon ontkomen. Nochtans vond de aanval bij u thuis plaats en vluchtte u blijkbaar vanuit de garage gewoon uw woning in. Uw aanvallers dropen vervolgens gewoon af (zie CGVS1, p. 23). U merkte hierbij op 'hun kogels waren misschien op' (zie CGVS1, p. 24). Het mag duidelijk zijn dat, indien uw relaas de waarheid betreft, dit volstrekt geen steek houdt. U nog gevraagd naar de logica achter de werkwijze van uw aanvallers, moet u ook toegeven dat u het niet weet (CGVS1, p. 24).

De waarachtigheid van uw beweringen aangaande de aanval/ aanslag bij u thuis én uw stelling dat dit het werk van A(...) was die u wilde vermoorden, wordt voorts bijkomend onderuit gehaald door de vaststelling dat u vervolgens gewoon thuisbleef. Ook al zou u toen al beslist hebben met uw gezin Irak opnieuw te verlaten, het is geenszins ernstig dat u niet direct de woning zou verlaten hebben. Immers, indien u er op dat moment reeds van overtuigd was dat A(...) u wilde doden, snijdt het geen hout dat u niet zou hebben stilgestaan bij de mogelijkheid dat hij een nieuwe poging zou wagen nadat de eerste poging mislukte.

Dat Hashed al Shaabi die, naar u liet optekenen, in opdracht van A(...), u dan voorts uiteindelijk diezelfde nacht bij thuis te pakken kreeg maar u dan vervolgens gewoon weer vrijliet nadat u vertelde over de problemen die u had met A(...) aangaande het huwelijk van uw dochter, hiermee duidelijk ingaand tegen de wil / eis van A(...) zelf, is ook geenszins ernstig ingeval van een waarachtig relaas. Gezien uw eigen verklaringen over de macht van A(...) en het feit dat iedereen schrik van hem had én rekening houdende met uw beweringen dat A(...) ook achter uw ontvoering zat, houdt het immers totaal geen steek dat A(...) zijn mannen u dan gewoon vrijlieten, toen u hen inlichtte over uw problemen met A(...) temeer daar dit voor hen zelf ook de nodige gevolgen kon hebben. U ook geconfronteerd met dit bizar kon u dit ook niet uitklaren en moest u weerom toegeven het niet te weten (CGVS1, p. 26)."

Waar hij er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij doorheen zijn verschillende interviews gedetailleerde, uitvoerige en overeenstemmende verklaringen heeft afgelegd over zowel de beschieting als de ontvoering, weerlegt noch verklaart verzoeker de hoger weergegeven motieven, die steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van zijn relaas en van aard zijn dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Het komt nochtans aan verzoeker toe om zijn verklaringen in dit verband *in concreto* aannemelijk te maken en een afdoende uitleg te verschaffen voor die aspecten van zijn relaas die door de adjunct-commissaris terecht niet geloofwaardig worden bevonden. Door te herhalen dat hij noch de bedoelingen van zijn neef A. noch die van zijn aanvallers kon kennen en dat hij de indruk had dat zij geen kogels meer hadden, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Verzoeker wijst er verder op dat zijn neef hem niet echt alleen gelaten heeft, aangezien hij enige tijd later zou zijn ontvoerd. Deze ontvoering vormt evenwel geen logisch vervolg op het schietincident, aangezien men toch zou verwachten dat verzoekers belagers terugkomen om te doen wat hen eerst niet zou zijn gelukt, met name verzoeker vermoorden, *quod non*. Evenzeer zou men verwachten dat verzoeker na de mislukte moordaanslag zichzelf en zijn gezin zo snel mogelijk in veiligheid zou willen brengen door het huis meteen te verlaten en elders onder te duiken. De argumentatie dat verzoeker van plan was om snel te vertrekken, dat een reis niet in een uur kan worden georganiseerd en dat hij kort daarna ontvoerd werd, zodat hij niet veel tijd had om te vluchten, biedt geen verschuiving voor verzoekers nalaten om zich onmiddellijk na het vertrek van zijn belagers met zijn gezin naar een andere locatie te begeven, en dit ongeacht het opgevatte plan om het land te verlaten.

Wat zijn vermeende ontvoering betreft, wijst verzoeker er verder in zijn verzoekschrift op niet te hebben verklaard dat zijn neef A. diens mannen stuurde met de specifieke opdracht om hem te doden, zoals volgens hem de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing per abuis lijkt te suggereren. Er zou geen sprake geweest zijn van een bevel van A. om rekeningen te vereffenen met verzoeker, die aangeeft veeleer te menen "*dat A(...), gezien de beschuldigingen van Hashed Al Shaabi's mannen aan zijn adres, valse beschuldigingen heeft geuit ter voorbereiding van zijn dood.*" Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de mannen van A., althans volgens zijn verklaringen, hem voorafgaand aan de beweerde ontvoering beschoten hebben, waaruit toch duidelijk hun intentie om hem te doden blijkt, en blijft in gebreke op afdoende wijze te verklaren met welk doel hij vervolgens zou zijn ontvoerd. De uitleg als zou zijn neef A. via diens mannen valse beschuldigingen hebben geuit aan verzoekers adres ter voorbereiding van zijn dood is niet aannemelijk, daar niet kan worden ingezien waarom A. een voorwendsel meent nodig te hebben om verzoeker te doden, gelet op zijn beweerde macht en het feit dat verzoeker – het weze herhaald – eerder al zou zijn beschoten in opdracht van A. Door verder opnieuw het relaas te doen van de conversatie met zijn ontvoerders, heft verzoeker het vastgestelde gebrek aan logica in het geschetste verloop van de gebeurtenissen niet op.

Verzoeker voert nog aan dat hij melding maakt van "*zeer gewelddadige handelingen tegen zijn persoon, marteling en verkrachting*", die de adjunct-commissaris hadden moeten aanzetten tot "*een echte analyse van deze elementen die verzoeker hebben getraumatiseerd*". De Raad herhaalt dat het aan verzoeker

toekomst om met betrekking tot de feiten en gebeurtenissen die hij aanvoert ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming voldoende concrete, aannemelijke en logische verklaringen af te leggen. Gelet op wat voorafgaat, blijft verzoeker in gebreke de concrete omstandigheden waarin hij het slachtoffer zou zijn geworden van ernstige gewelddaden tegen zijn persoon aannemelijk te maken, zodat ook de geloofwaardigheid van deze gewelddaden danig in het gedrang komt en een verdere analyse daarvan zich *in casu* niet opdringt.

De adjunct-commissaris kan voorts worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing van oordeel is dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder onderuit wordt gehaald door de vaststelling dat hij na zijn vrijlating van Mosoel naar Dohuk reed via checkpoints die leden van AHAS mogelijks controleerden en hij deze ook probleemloos kon passeren (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022, p. 24). De adjunct-commissaris lijkt volgens verzoeker uit het oog te verliezen dat hij oorspronkelijk geen probleem had met AHAS zelf maar enkel met zijn neef en meent verder dat het, gezien de korte tijd tussen zijn vrijlating na de ontvoering en zijn vertrek, ook onwaarschijnlijk was dat leden van AHAS in dit verband met zijn neef hadden kunnen communiceren. Deze argumentatie doet evenwel niets af aan het feit dat verzoeker, althans volgens zijn eigen verklaringen, door leden van AHAS zou zijn beschoten en vervolgens ontvoerd op beschuldiging van het beledigen van hun religieuze symbolen. Aldus zouden verzoekers problemen niet beperkt zijn gebleven tot het oorspronkelijke geschil met zijn neef A., die, zoals verzoeker ook zelf aangeeft, zijn invloed bij AHAS zou hebben aangewend om verzoeker valselijk te beschuldigen. Verzoeker kon er dan ook niet zomaar vanuit gaan dat AHAS hem aan een checkpoint slechts op bevel van zijn neef zou arresteren, daargelaten de vraag of er tussen zijn vrijlating en vertrek contact zou zijn geweest tussen zijn ontvoerders en zijn neef.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd over zijn vlucht van Mosoel naar Dohuk na zijn vrijlating. Waar verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij de checkpoints omzeilde (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 5 juli 2022, p. 8), verklaarde hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud, gevraagd of hij nooit tegengehouden werd aan checkpoints, het volgende: "*Toch wel en daarom ben ik niet direct vertrokken na de schietpartij. Want om 20 gaan alle CP toe en mag niemand passeren. En ze gaan pas open om 6 u 's ochtends.*". Vervolgens gevraagd of hij dan niet bang was om een checkpoint te passeren dat gecontroleerd werd door een militie, antwoordde verzoeker dat hij geen andere keuze had (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022, p. 24). Deze verklaringen zijn duidelijk tegenstrijdig. Indien verzoeker problemen kon vermijden door niet via de hoofdweg te reizen en de checkpoints te omzeilen, zoals hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud beweert, mag worden verwacht dat hij dit ook aangeeft wanneer hem hiernaar tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud wordt gevraagd. Dat verzoeker in flagrante tegenspraak hiermee verklaart dat hij geen andere keuze had dan de checkpoints te passeren, doet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen geheel teniet. In zijn verzoekschrift herneemt verzoeker slechts zijn eerdere verklaringen, waardoor hij de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft noch verklaart.

Nu gelet op de hoger uiteengezette motieven geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas en beweerde problemen in Irak, kan evenmin aangenomen worden dat verzoeker na zijn vertrek uit Irak in Turkije omwille van deze problemen en in opdracht van zijn neef A. opnieuw werd aangevallen. Te dezen komt verzoeker niet verder dan het uiten van blote beweringen, met name dat hij door zijn zus werd opgebeld met de melding dat zijn neef hem zou vinden in Turkije en een aantal dagen later effectief werd aangevallen (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022, p. 5-6). Zoals hoger reeds werd aangehaald, kan op basis van het door verzoeker neergelegde proces-verbaal en medische papieren worden aangenomen dat hij in Turkije het slachtoffer werd van een aanval en daarbij gewond raakte, maar blijkt hieruit op zich niet dat deze feiten gelinkt zijn aan verzoekers voorgehouden problemen met zijn neef A., laat staan dat A. er de opdrachtgever van was. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij melding maakt van een "*tamelijk gewelddadige gebeurtenis in Turkije*" kort na zijn vlucht uit Irak en zich afvraagt welke verklaring de adjunct-commissaris voor dergelijke gewelddadige gebeurtenis zou kunnen geven, eraan toevoegend dat weinig mensen thuis zonder reden zo worden aangevallen, weerlegt hij geenszins de pertinente vaststelling dat hij niet over concrete en ernstige aanwijzingen beschikt dat zijn neef verantwoordelijk zou zijn voor de aanval waarvan hij in Turkije het slachtoffer zou zijn geworden. Het komt, zoals gesteld, aan verzoeker toe om dit *in concreto* aannemelijk te maken en loutere beweringen en veronderstellingen kunnen daartoe niet volstaan. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat verzoeker volgens zijn verklaringen niet thuis maar op straat, onderweg van de supermarkt naar huis, werd aangevallen (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 18 januari 2022, p. 5).

De adjunct-commissaris motiveert in dit verband in de bestreden beslissing voorts terecht als volgt:

“Bovendien is het ook niet duidelijk hoe A(...) u na uw vertrek uit Irak zo snel zou (terug)gevonden en getraceerd hebben in Turkije. U verklaarde niet te weten of A(...) wist dat u überhaupt in Turkije zat en dat u er zelfs voor gekozen had een huis ver van de Iraakse grenzen te huren (CGVS1, p. 29). Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat het verder ook totaal geen steek houdt dat u, indien u daadwerkelijk in Turkije zou zijn opgespoord en aangevallen door handlangers van A(...), uw vrouw en kinderen – waaronder uw dochter D(...), die de reden is van de problemen met A(...)- tot op heden gewoon in Turkije verblijven. Logischerwijs kan hier verondersteld worden dat u uw familie eveneens in veiligheid zou hebben gebracht. Zij verhuisden dan wel naar een ander appartement, maar verblijven tot op heden in Turkije (CGVS1, p. 5). Gezien u ervan uitgaat dat A(...) u wist op te sporen, kan niet worden ingezien waarom u er dan van zou uitgaan dat de verhuis van uw gezin naar een ander appartement in Turkije hen dan wel zou behoeden van verdere problemen.”

De argumentatie in het verzoekschrift dat het moeilijk is om een verhuis voor het hele gezin te organiseren, dat dit geld kost en dat zijn vrouw en kinderen daar volkomen hulpeloos zijn, is niet afdoend ter verklaring van het feit dat verzoeker alleen uit Turkije vertrekt en er zijn gezin, waaronder zijn dochter D., achterlaat. Verzoeker is er immers van overtuigd dat zijn neef hem in Turkije heeft kunnen traceren. In dat opzicht is het argument dat zijn gezin naar een andere locatie verhuisde evenmin toereikend. Met het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen over de levensomstandigheden van zijn gezin in Turkije verklaart noch verschoont verzoeker dat zijn gezinsleden tot op heden in Turkije verblijven niettegenstaande zij daar blijkens zijn verklaringen allerminst veilig zouden zijn voor zijn neef A. en diens handlangers.

De Raad acht het net zo min als de adjunct-commissaris aannemelijk dat verzoeker, die er nochtans van overtuigd blijkt dat zijn neef A. hem in Turkije wist te traceren, na zijn vertrek geen enkele moeite deed om zich omtrent de actuele stand van zaken en verdere evolutie van zijn problemen in Irak te informeren. Hierover bevat de bestreden beslissing volgende pertinente toelichting:

“Wat er na uw vlucht nog gebeurd is weet u niet, of er nog iets tussen A(...) en A(...) gebeurd is weet u ook niet (CGVS1, p. 25). U verklaarde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud na uw vertrek uit Irak niets meer gehoord te hebben (CGVS2, p. 11). Echter ongerijmd verklaarde u na het vertrek nog telefonisch contact te hebben gehad met uw zus H(...). Uzelf contacteerde niemand meer, zelfs uw oom A(...) – een machtig persoon binnen de familie (zie supra) - niet. Nochtans was hij wel degene die ervoor zorgde dat er een compromis met S(...) gesloten kon worden. Dat u het ook naliel enig contact op te nemen met hem om een stand van zaken te achterhalen is vreemd. U won geen informatie in aangaande uw situatie bij uw familie, maar ook aan uw buurman, met wie u na uw vertrek eveneens nog contact had omwille van uw huis, vroeg u geen verdere informatie (CGVS1, p. 25). Dat u, die nochtans via verschillende personen de mogelijkheid had u te informeren, volledig naliel actuele informatie in te winnen, is niet ernstig (CGVS1, p. 21, p. 25, p. 30). Het CGVS wijst erop dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat u, daar u beweert heden internationale bescherming te behoeven uw neef, zich terdege hieromtrent zou informeren. U gevraagd waarom u na uw vlucht nooit meer contact gezocht heeft met uw familieleden verklaarde u dit niet gedaan te hebben omdat iedereen A(...) zijn kant koos. Hier verder op doorgevraagd bleek niets minder waar. Bleek namelijk dat enkel Mo(...) [en Ma.], als enige[n] van uw [negen] broers en zussen, aan de kant stond[en] van S(...) (en bij uitbreiding A(...)) (CGVS1, p. 9). Dat u met andere woorden slechts éénmalig contact heeft gehad met H(...) sinds uw vertrek omwille van de partijdigheid van de andere broers en zussen houdt dan ook totaal geen steek. (...) Eveneens kan verondersteld worden dat minstens uw familie, die, met uitzondering van Mo(...) [en Ma.], wel uw kant kozen (zie supra), zich er toch van zouden willen vergewissen dat u en uw gezin in veiligheid zijn.”

Verzoeker bevestigt het vastgestelde gebrek aan interesse in zijn eigen problemen waar hij in zijn verzoekschrift herhaalt *“dat hij geen contact meer heeft met mensen in Irak omdat hij dit alles achter zich wil laten”*. Deze houding is niet verenigbaar met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in verzoekers hoofde of in hoofde van zijn gezinsleden die tot op heden in Turkije zouden verblijven. Waar verzoeker uitlegt *“dat zijn familieleden niet in opstand komen of A(...) confronteren uit angst voor represailles”*, verklaart hij niet waarom hij tot op heden geen contact meer heeft opgenomen met zijn familie in Irak, of andersom. Er kan immers niet worden ingezien waarom dit als een daad van verzet of een confrontatie zou worden beschouwd door zijn neef A., voor zover die daar al van op de hoogte zou kunnen zijn. Bovendien was zijn oom A. volgens verzoeker degene binnen de familie die na de agressieve uitbarsting van zijn neef bij hem thuis de partijen rond de tafel en tot een compromis bracht, maar blijkt verzoeker met deze oom evenmin nog contact te hebben gehad. Verzoeker kan niet overtuigen waar hij betoogt dat hij een risico zou lopen door *“nieuws te vragen in Irak, of contact op te nemen en aldus zijn verblijfplaats bekend te maken, terwijl hij zowel in Irak als in Turkije gewelddadige en traumatische*

gebeurtenissen heeft meegemaakt'. Verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat de aanval waarvan hij in Turkije het slachtoffer zou zijn geworden het gevolg is van het telefonisch contact dat hij enkele dagen daarvoor met zijn zus H. zou hebben gehad. Loutere beweringen en pure veronderstellingen buiten beschouwing gelaten, zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker zich door contact op te nemen met zijn familie of andere potentiële informatiebronnen in Irak blootstelt aan represailles door zijn neef A., noch maakt verzoeker aannemelijk dat zijn familie hem om die reden op heden niet zou willen contacteren. Aldus kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweringen in dit verband.

In zoverre verzoeker de gedane vaststellingen tracht te verklaren door te wijzen op zijn bijzondere psychologische kwetsbaarheid, die volgens hem op zich een bewijs vormt van een trauma dat hij in Irak en Turkije zou hebben opgelopen, merkt de Raad op dat met verzoekers psychologische toestand terdege rekening werd gehouden tijdens de administratieve procedure en in de bestreden beslissing, waarin dienaangaande op goede gronden als volgt wordt gemotiveerd:

"Doorheen de gehoren bleek u bij momenten emotioneel te zijn en had u het soms moeilijk om uw verhaal vlot te vertellen (CGVS1, p. 5, p. 15 & p. 18; CGVS2, p. 10 & p. 12). De protection officer toonde begrip voor uw emotionele toestand en informeerde voorts naar uw welzijn (CGVS1, p. 6). U werd gewezen op de mogelijkheid dat u, indien u hieraan nood had, zelf om een pauze kon vragen (CGVS1, p. 2). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd u dit ook aangeboden midden in het gehoor toen u het dermate lastig leek te hebben. U sloeg het voorstel af en het gehoor ging verder zonder problemen (CGVS2, p. 10).

Dat u, omwille van uw psychologische, dan wel fysieke problemen, niet in staat zou geweest zijn deel te nemen aan uw persoonlijke onderhoud, toonde u niet aan. De Commissaris-generaal beschikt evenmin over dergelijke elementen. Uit uw administratief dossier blijkt dat u wel degelijk in staat was, en over voldoende cognitieve capaciteiten beschikte, om op een omstandige manier uw relaas uit de doeken te doen.

Op het einde van de persoonlijke onderhoud werd u bovendien expliciet gevraagd of u alles had kunnen vertellen én werd u gevraagd of u de tolk en de vragen goed verstaan had. U antwoordde telkens affirmatief (CGVS1, p. 30-31; CGVS2, p. 12)."

De Raad merkt op dat verzoeker niet betwist dat zijn psychologische kwetsbaarheid hem er tijdens zijn persoonlijke onderhoud niet van weerhouden heeft zijn relaas op nuttige en omstandige wijze uiteen te zetten. Verzoeker benadrukt overigens dat hij zich doorheen zijn verschillende interviews niet één keer heeft tegengesproken en bovendien nauwkeurige, duidelijke en volledige antwoorden heeft gegeven, waarin hij gelet op de hoger uiteengezette motieven evenwel niet kan worden bijgetreden. Waar verzoeker van mening is dat de notities van zijn persoonlijke onderhoud, waaruit de emotionele toestand blijkt waarin hij zich bevond, de waarachtigheid van zijn verklaringen voldoende aantonen, dient andermaal te worden gewezen op het geheel van de hoger aangehaalde pertinente motieven, die door verzoeker niet op dienstige wijze worden betwist en die volstaan om te besluiten dat aan zijn relaas geen geloof kan worden gehecht. Loutere emoties, hoe sterk ook, kunnen de gedane vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen.

De door verzoeker neergelegde medische en psychologische attesten kunnen, zoals reeds aangehaald, staven dat verzoeker gedurende zes maanden residentiële psychologische zorg gekregen heeft bij CARDA en daarna op regelmatige basis psychologisch werd opgevolgd, alsook dat hij kampt (of in het verleden gekampt heeft) met een aantal fysieke klachten waarvoor hij behandeld werd. Deze documenten tonen op zich evenwel geen link aan tussen verzoekers mentale en fysieke problemen en de vervolgingsfeiten waarvan hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gewag maakt. Verzoeker brengt geen elementen of argumenten aan waaruit het tegendeel blijkt. Uit wat voorafgaat blijkt dat de adjunct-commissaris, en thans de Raad, voormelde medische en psychologische attesten alsook de andere door verzoeker voorgelegde stavingstukken heeft onderzocht en beoordeeld in samenhang met verzoekers verklaringen en op omstandige en naar behoren gemotiveerde wijze uiteenzet waarom zij geen afdoend bewijs van de aangehaalde vervolgingsfeiten vormen. De verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is *in casu* niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten van het EHRM waarnaar hij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing over zijn problemen met zijn neef A. omwille van zijn weigering om zijn dochter D. met A. te laten trouwen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op

de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Irak.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

2.3.3.3. Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de *UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019 als uit de *Country Guidance: Iraq* van EUAA van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de adjunct-commissaris dat er actueel in de provincie Ninewa geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit voormelde *Country Guidance: Iraq* van EUAA van juni 2022 weerlegt of ontcracht verzoeker bovenstaande conclusie aangaande het risico op ernstige schade omwille van het willekeurig geweld in Ninewa geenszins. Verzoeker toont niet aan dat de informatie waarop de adjunct-commissaris zijn analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa baseert niet langer actueel of correct zou zijn of dat hieruit verkeerde conclusies worden getrokken.

Zoals ook door verzoeker terecht wordt aangehaald, wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest *Elgafaji* (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel

risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De adjunct-commissaris stelt in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker tijdens de administratieve procedure nagelaten heeft het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Ninewa. Waar hij in zijn verzoekschrift, onder verwijzing naar voormeld rapport van EUAA van juni 2022 en het rapport van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken waaruit hij uittreksels voegt (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift), gewag maakt van “*religieuze spanningen en gerichtheid op soennieten in Ninewa*” en betoogt dat hij als soenniet waarschijnlijk meer getroffen zal worden door het geweld, wijst de Raad erop dat persoonlijke omstandigheden zoals bedoeld in voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie geen elementen betreffen die impliceren dat de verzoeker specifiek wordt geïsoleerd door de actoren van het in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde geweld, dat per definitie willekeurig is, en die dienen te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. *In casu* worden door verzoeker geen concrete en geloofwaardige elementen aangereikt op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij als soenniet geïsoleerd werd in zijn land van herkomst dan wel zal worden geïsoleerd bij terugkeer.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT